

ביום הראשון השבוע, ערב הדלקת הנר השמיני של חנוכה, אירע לשחקן שחום העור, ארל ויליאמס, מעשה-ניסים: ברגע האחרון ממש הוא נצל ממוימת גיור. הכל כבר היה מוכן - הרב רבי-המעללים של מגדל-העמק, דויד גרוסמן, היה מצויד בכל הנימוקים הדרושים לשכנע את ארל, בכל תשמישי-הקדושה ובכלי-המילה הדרושים למלאכת-קודש זו.

המושבה הצפונית מגדל-העמק רגשה צעירים וזקנים, נשים וילדים לבשו את מיטב מחלצותיהם וחיכו לבואם של כוכבי הכדורסל המפורסמים, ארל, מיקי, אולסי ומוטי, הרביעייה המובילה של מכבי תל-אביב, עמדו לבקר במתנ"ס העיירה. בדיוק כמו אולסי, הרביעייה המ-עורבת (שחור, לבן, שחור, לבן) נהגת לבקר בכל שבוע בעיירת-פיתוח אחרת, במסגרת מיבצע פירסומי של בנק מיסחרי (מיפעלות של בנק-דיסקונט) וחברת מדי-תקום (עליית), תמורת התמיכה של שתי החברות באגודת-מכבי, נודדים הכדורסלנים

מועמד-לגיור ארל מעשה שמיים

על פני הארץ, מלמדים בני-נוער במועדוני-ספורט מקומיים את רזי מישח-הכדורסל, מציגים לפנייהם מישח לדוגמה, לוחצים את ידי מנהל סניף-הבנק המקומי ומצטל-מים בחולצות הנושאות את שם חברת השוקולד.

פרנסי העיירה - ראש המועצה, חבריה ונובדיה - שמחו שיוכלו לשהות במחיר צתם של האלופים המפורסמים, שאותם הרב רגילים לראות רק בטלוויזיה, אך הרב גרוסמן לא הסתפק בכך. הוא מצא שהביקור זימן לו הזדמנות פז לבצע עוד אחת מהמיצוות המפורסמות שלו.

"לא יתכן" פסק הרב, "שארל לא יוכל לשחק בנבחרת ישראל, רק משום שאינו יהודי. עליו להפוך אחד הגרים הגרים בתוכנו - בדיוק כמו אולסי פרי."

אך, מעשה-שמיים - לרב הנמרץ נכונה אכזבה מרה. בטרום הספיק לפגוש פנים-אל-פנים את השחקן שחום-העור, הובל הגרייה-המועד לתחנת מגן-די-אדום, אחד הנערים שהוזמנו לאימון עם הכור כבים, התייחס לקרב ברצינות כה גדולה, עד כי תוך כדי המישח זינק כלפי מעלה, פגע במיצחו של ארל גבה-הקומה וגרם לו לחבלה מעל הגבה השמאלית, ארל, שנזקק לטיפול רפואי דחוף, נלקח מהמקום על-ידי אחד ממנהלי הקבוצה, שמואל ("שמלוק") מחובסקי. הוא חזר לתל-אביב כשארבעה תפרים מעטרים את מיצחו. לרב גרוסמן לא נותר אלא לחכות להזדמנות אחרת לבצע את זממו.

הפגיעה של ארל - גם זה מעשה שמיים - אינה חמורה, למרות שהיא פגעה, אולי, במצב-רוחו, לא היה בה כדי

למנוע את יציאתו ביחד עם קבוצתו ל-לונדון. אילו פגע הנער בעינו של השחקן - הוא החטיא אותה רק כחוט השערה - היתה התוצאה חמורה הרבה יותר. הוא שנאמר: שומר פתאים השם.

כדורגל

לתפוס עמש ב-ישראל

מייד בתחילת המישח פסק השופט בעיטת-קרן לטובת ישראל. הכדור הגיע לרגליו של החלוץ איתן שלום ו...שער! כמה דקות אחר-כך קיבל הקשר, מוטי איווניר, את הכדור. בבטישה מדויקת ורבת-עוצמה הצליח גם הוא להבקיע את השער השוודי.

עד תום המחצית הראשונה נרשמו לזכות נבחרת הנוער של ישראל בכדורגל ארבעה שערם - שני שערם מרגליו של כל אחד מהכוכבים הצעירים. התוצאה - 4:0 - לא השתנתה עד סוף המישח. ההפתעה היתה שלמה. איש לא ציפה להצלחה כה גדולה של נבחרת ישראל בטורניר הנוער הבינלאומי לכדורגל.

לפני המישח סיפר המאמן, משה מאירי, שהשחקנים הצעירים נרגשים ביותר. זוהי להם ההתמודדות הראשונה עם נבחרת אירופית, מלבד השוער, בוני גינזבורג, ש-י שחקן כבר בארגנטינה.

יותר מכולם היה נרגש מוטי איווניר, בן ה-17, שמאז גיל 10 נוהגים הוריו לשלוח אותו בכל חופש-הקיץ למחנה אימונים באירופה. לפני כמה חודשים הוא נופה מהנבחרת על-ידי מאמנה הקודם, ג'ק מנסל. הוא השתוקק להוכיח שהחלטתו של המאמן החדש לצרפו למישח היתה נכונה.

בוני גינזבורג, השוער, ומוטי איווניר, הקשר, הם תלמידים בכיתה אחת - הכיתה השביעית בבית-הספר התיכון העירוני י"א בתל-אביב. איש מהם לא יכול היה להר-שות לעצמו שהשיגו במיגרש יפלו מאלה של חברו.

"איזה מאמן מצויין!" היציע ב-איצטדיון של הפועל פתח-תיקוה היה מלא בכני-נוער ויבילדים. המבוגרים היחידים שבאו לצפות במישח הבינלאומי היו הורי השחקנים, נציגי ההתאחדות לכדורגל וקומץ מכובדי עיריית פתח-תיקוה. אין פלא איפוא, שכשכבש החלוץ את השער הראשון במישח, פצח קהל-הזואטטים בשיר: "איתן שלום, איתן שלום - אין כמוך בעולם / איתן שלום, איתן שלום - אלהים אותך כולם!" על-פי מנגינת שיר-הילדים ברבאבא.

משה מאירי, מאמן הנבחרת, שהתחיל את הקאריירה שלו כמאמן ילדים ונוער של קבוצות הפועל ומכבי פתח-תיקוה, רוה נחת. רוב הצופים במישח הם תושבי

עירו, שוקפו את ההצלחה לזכותו. "איזה מאמן מצויין! הוא השליט בקבוצה מישר מעת כזו, שהבחורים עושים בדיוק את מה שלמדו באימונים!" קרא בהתפעלות מנהל אגודת מכבי בעיר, מנחם מנדל, שישב על הדשא מאחרי השער הישראלי. במסגרת טורניר הגיעו לישראל ארבע נבחרות נוער לאומיות: רומניה, פורטוגל, שוודיה ושוויץ. בעת המישח ישראל - שוודיה, ניצלו האירופים האחרים, שבאו מארצות מושלגות, את הזמן כדי "לתפוס קצת שמש", כדיריהם, והשתרעו פרקדן על הדשא.

הרעב לשמש של השחקנים האירופים היה חזק יותר מהסקרנות לראות את המישח על המיגרש. אם כוחו של רעב זה ימשיך להיות חזק מאתגר הניצחון, צפויות לניבחרת הנוער של ישראל הצ-לחות מרשימות נוספות.

תיקשורת

להרויח מהעסק

לא רק במיגרש-הכדורגל סובלים אנשי מבט-ספורט מגילויי-אלימות.

הצופים הנוהגים לחזות בתוכניות ספורט בטלוויזיה רואים את מישחקה של מכבי תל-אביב מתחילתם ועד סופם. הדבר מעורר את קינאתם של אהדי קבוצות אחרות ושחקניהן, כמו הפועל תל-אביב והפועל רמת-גן. כשבאים, סוף-סוף, אנשי הטלוויזיה לצלם את מישחקהן של שתי הקבוצות, הצועדות מייד אחרי מכבי תל-אביב בטבלת-הליגה, הם נתקלים בגילויי אלימות מילולית - קללות, עלבונות ו-אגרופים קפוצים המונפים אל-על. לא רחוק היום, כך הם חוששים, שבו גם יספגו מכות.

אנדי ווקר, הכוכב שחום-העור של הר פועל תל-אביב, טוען שהוא שחקן אנונימי רק באשמת הטלוויזיה. "אם היו מראים אותי קצת יותר במבט-ספורט, אנשים היו עוצרים אותי ברחוב כמו שהם עוצרים את ארל. אני לא מצליח למצות את מלוא היכולת שלי בלי קהל אוהדים מדרבן."

בשיחה עם העולם הזה דחה העורך הראשי של מבט-ספורט, יואש אלרואי, טענות אלה בתוקף.

אמר יואש אלרואי:

איש לא יכתוב לנו את שיקוליה-עריכה. השיקולים שלנו הם אובייקטיביים ונקיים ממשוא-פנים. המישחקים של הפועל תל-אביב במסגרת גביע-קוראץ' נערכו, אומנם, מול קבוצות אירופיות, אבל הם היו מ-דרגה גימל.

את מכבי תל-אביב אנחנו בנינו, והיום הם בונים אותנו. התחלנו להקדיש דקות שידור רבות למכבי תל-אביב כשזו היתה עדיין אלמונית, אך בעלת פוטנציאל. היום, אחרי שהפכה פעמיים אלופת אירופה, כל

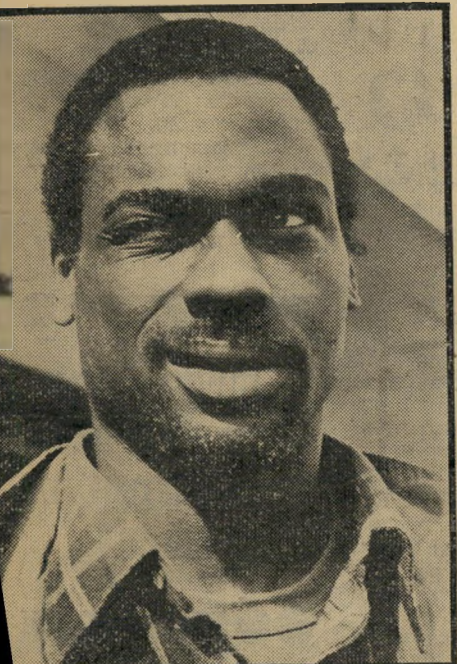

שחקני שווייץ משתזפים על המיגרש בפתח-תיקוה הרעב לשמש

שידור שלנו זוכה להד בכל רחבי-העולם. הטלוויזיה השוודית נהגה לצלם את מרבית מישחקיו של הטניסאי הבלתי-ידוע ביוון בורג, שהפך מאוחר יותר אלוף. ניצחונותיו זיכו את הטלוויזיה השוודית ביוקרה רבה, יוקרה שנופלת בחלקו של כל מגלה כישרונות מצליח.

גם אנחנו מקדישים שעות-שידור רבות לספורט הטניס על חשבון ענפי-ספורט אחרים. אנו מחכים ששלמה גליקשטיין יעשה לנו את מה שבורג עשה לטלוויזיה השוודית.

בשידורי הטניס עשינו נפשות רבות

כדורסלן זוקר

לא רוצה להיות אלמוני

לספורט הלבן. אם מיקי ברקוביץ הילד היה צופה בשידורים שלנו היום, אולי היה הופך טניסאי מצטיין, ולא כדורסלן.

השיקולים שלנו מוכחים כנכונים אם בודקים את הסטטיסטיקה של הרגלי-הצפייה שעורכת הטלוויזיה. מסתבר שיותר משני מיליון אנשים חווים בישראל במישחקי מכבי תל-אביב, חלקם הגדול צופים שאינם אוהדי-ספורט טיבעיים.

מה שמדריך אותנו הוא חשבון של רווח והפסד. גודלו של קהל-הצופים לא רק מחמיא לנו אלא גם מעשיר את המחלקה בתקציבים ובשעות-שידור, ובודאי תורם גם לאינטרס הכללי של הספורט.